

Lebreborg) ikke har fravalbet Forslaget Nr. 41 om yderligere Prøve med to Kuglesprøiter. Efter den Motivering, han gav af sin Stilling hertil, og efter hvad den høitærede Marineminister senere har udtalt, forekommer det mig at være ganske klart, at man her med god Føje kan tale om en Gjenbevilling. Det ærede Medlem fra Leire udtalte ogsaa, at han ikke i Realiteten havde Noget derimod, men at det kun var det Flag, hvorunder Bevillingen seilede, som han ikke holdt af, og derom ønskede det ærede Medlem Klarhed. Denne er nu fuldkommen tilfede, og hvis det ærede Medlem kun havde indskrænket sig til at faae Klarhed om, hvorvidt det var en Gjenbevilling eller en ny Bevilling, saa vilde jeg have sluttet mig til det ærede Medlem, hvilket jeg nu ikke kan, da det ærede Medlem har stillet positivt Forslag om at negte en Bevilling, hvis Sensigtsmæssighed jeg erkjender. — Endnu staaer kun tilbage det meget omdebatterede Kalkbrænderibatteri. Jeg har ikke Stort at sige til den Diskussion, vi have hørt derom. Det forekommer mig, at denne Diskussion ikke saa meget har dreiet sig om det, der egentlig foreligger som Afstemningspunkt, som om andre kuriose Materier, og som jeg ikke kan begribe, skulde kunne paavirke et eneste Medlem i Afstemningen om dette Punkt. Jeg skal kortelig præcisere, hvad der her foreligger. Her foreligger ikke Noget om et Fort paa Stubben. Det, der foreligger her, er Valget mellem det gamle Kalkbrænderibatteri og saa den Position af de to nye Kanoner, som Krigsministeren nu har foreslaaet. Dette er det eneste Spørgsmaal, som der er at afgjøre: Holde vi mere af det gamle Kalkbrænderibatteri, eller anse vi den nye Position for bedre — det er det Æneste, der skal afgjøres. Det er klart, at Krigsministeren har fuldkommen Bevilling til at indrette det gamle Kalkbrænderibatteri saaledes, at han der kan postere sine to Kanoner, det skal der ingen ny Bevilling til, det have vi vedtaget her — Alle vare ikke enige derom, men det er dog paa parlamentarisk Maade blevet tilstrækkelig anerkjendt. Men nu kommer den høitærede Krigsminister, som altsaa har Bevilling til at lappe paa det gamle Kalkbrænderibatteri, og siger til os: Jeg kan skaffe et nyt Batteri med samme Bekostning. Det vilde da være underligt, om vi ikke vilde foretrække det ny. Naar jeg sender et Par Støvler til Skomageren for at faae dem lappede, og han siger til mig: Du kan faae et Par nye af bedre Konstruktion og med bedre Gang i for samme Kjøb, saa siger jeg: Lad mig faae de nye Støvler. Det forekommer mig at være ganske simpelt det Spørgsmaal, som her foreligger. Man kan jo sige: Vi ere overhovedet mod, at der kommer et Fort, det indeholder et nyt Princip, og derfor ville vi være derimod. Ja, hvis det var et Fort, som hørte til Kjøbenhavns Landbefæstning, kunde

jeg forstaa det; man negter det saa, forbi man overhovedet intet Fort vil have. Men naar man engang er gaaet ind paa en Søbefæstning — og her ville vi vel Alle være med — og ville holde de engang givne Forsvarsforanstaltninger vedlige, og naar man saa har Valget mellem det mindre Gode og saa noget Nyt og Bedre, der koster det Samme, saa ser jeg virkelig ikke nogensomhelst rimelig Grund til ikke at tage det Bedre for det mindre Gode. Jeg lyttede meget opmærksomt til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds forklarede angaaende de af os ikke opdagede Konsekventer, som den nye Beliggenhed for det gamle Batteri kunde føre til, men jeg opdagede dem ikke. Jeg er endnu lige saa uvidende om disse Konsekventer, som inden det ærede Medlem oplyste mig derom. Det ærede Medlem sagde nemlig: Det kan blive nødvendigt, at vi dække disse Kanoner der, hvor de nu skulle ligge. Nu har det ærede Medlem i Virkeligheden ikke oplyst Noget om, at det vil være nødvendigt at dække dem. Men selv om saa var, er der et Spørgsmaal, som man maa gjøre det ærede Medlem, inden man træffer dette Valg, og det er det: Er denne Nødvendighed en anden der, hvor Kanonerne nu skulle ligge, end der, hvor de før skulde ligge. Hvis der er ganske samme Grund for at dække dem i det gamle Kalkbrænderibatteri, som der er her, er det ikke en Betragtning, som i nogen Henseende kan paavirke det Valg, vi her staa overfor. Jeg er for Næsten tilfreds med at høre, at den høitærede Krigsminister lige saa lidt nu som tidligere sætter nogen Pris paa denne Døtning. Jeg antager nemlig, at den høitærede Krigsminister, saalænge han er Krigsminister, vil være istand til at gennemføre sine krigsministerielle Ansuelser, uanset at Andre maatte have andre Ansuelser. Nu nærede det ærede Medlem for Leire ganske vist Frygt for, at Krigsministeren eller i alt Fald hans Efterfølger kunde have en anden Opfattelse. Jeg ser saa ikke rettere, end at dette maa føre det ærede Medlem til at holde paa den nuværende Krigsminister saameget, som han kan. Men det ærede Medlem indledede sine Betragtninger med en Bemærkning, som jeg ikke kan lade være at modsigte. Det ærede Medlem sagde, at nu havde han gjort gjældende — hvad han virkelig ogsaa meget ivrig havde gjort gjældende —, at vi, derved at vi bevilgede de 6 nye Kanoner, tillige bevilgede et nyt Fort. Det ærede Medlem beklagede sig over, at vi sagde, at vi ikke bevilgede et nyt Fort men kun en Ombygning af det gamle Fort, men naar det ærede Medlem nu mener at have faaet Beviset ihænde for, at vi hidtil have haat Uret i at bestride, at vi havde bevilget et nyt Fort, saa tager han feil. Dværtimod, det, som vi bevilgede samtidig med de 6 Kanoner, var en Reparation af det gamle Fort. Det, som vi nu gaa over til, er et nyt Batteri, og der kan altsaa først nu være